

STAY AND PLAY

► Saara juoksi viimeisillä voimillaan pimeässä kohti hohtavan pehmeää valoa. Syvältä sisältä kumpuava saalistajan vaisto kertoi, että kulman takana odotti Stefan. Saara oli kuin ylväs saksanseisoja, joka lihakset jännytyksestä väristen pysähtyi viettinsä vallassa Stefanin huumaavaan testosteronin tuoksuun. Ponnisteluistaan huolimatta hän ei tavoittanut enää tuoksua. Stefan oli kadonnut.

Saara heräsi huohottaen ja ponnisteli irti vartalonsa ympärille kietoutuneesta kosteasta lakanasta. Ahdistuneena juuri näkemänsä unen tunnelmasta hän nousi vuoteen reunalle venytellen vielä yöstä kankeita lihaksiaan. Herätyskellon viisari näytti puoli kuutta. Nukkumisesta ei tulisi enää mitään, joten hän päätti nousta hakemaan aamun lehteä. Ehkäpä postipoika olisi ehtinyt tuoda sen jo laatikkoon. Saara pukeutui ylellisen pehmeään flanelliseen aamutakkiin ja lammaskarvaisiin aamutossuihinsa kiiruhtaessaan postilaatikolle. Viileä aamutuuli nipisteli virkistävästi vielä painajaisunesta heräävää norsunluun valkoista ihoa.

Jauhettujen kahvipapujen aromaattisen tuoksun levitessä keittiöön Saara mietti mennyttä viikkoa. Hän ei ollut nukkunut viikkoon yhtään kokonaista yötä. Aamuisin hän heräsi levottomiin uniin ennen herätyskellon soittoa. Unien päähenkilönä oli poikkeuksetta Stefan. Viikkoa aiemmin he olivat suudelleet

Stefanin kanssa tiukan työtilanteen jälkeen. Saara oli nukahtanut joka ilta Stefanin kostean surumieliset silmät mielessään. Hän tunsu lämpimän tulvahduksen vatsanpohjassaan muistelllessaan Stefanin pehmeiden, täyteläisten huulten suolaista makua ja herkkää kosketusta kaulavaltimolleen. Saara huokaisi syvään ja työnsi heräävän kuuman kiihkön taka-alalle. Saara terästäytyi. Hän ei ollut ainoa nainen, joka Stefanista unelmoi. Eikä hänestä todellakaan tulisi yhtä uutta jäsentä Stefanina palvovaan naislaumaan.

Saara oli sätinyt itseään typeryydestä. Koko viikon hän oli vältellyt Stefanina erilaisten tekosyiden varjolla. Stefan oli useamman kerran pyytänyt Saaraa kanssaan kanttiin kahville. Hän ei tiennyt kuinka mieheen tulisi suhtautua. Kuinka hän oli voinut antaa tilanteen luisua hallinnastaan. Stefanin herättämät tunteet eivät olleet tervetulleita. Hän oli päättänyt, ettei kokisi enää kaipausta toista ihmistä kohtaan. Hän oli kokenut miesten raa'an petollisuuden muutamaa vuotta aiemmin Tepon kanssa. Hän ei asettaisi itseään enää alttiiksi sydänsuruille. Saara kaatoi kahvinsa sekaan huolellisesti vaahdotetun maidon ja päätti ettei uhraisi Stefanille enää yhtään ajatusta. Hän suhtautuisi mieheen kuin kehen tahansa kollegaan.

Aikaisesta aamuherätyksestä huolimatta Saara lähti liian myöhään

töihin. Mielessään Saara sadatteli jalohaukkaansa Herculesta, joka oli jälleen piilottanut pyörän avaimet. Ikuisuudelta kestäneen etsinnän jälkeen hän päätti lähteä töihin uudenkarhealla urheiluautollaan, joka ei tietenkään enää mahtunut henkilökunnan parkkialueelle. Onneksi hallintorakennuksen parkkihallissa oli tilaa ortopedielle varattujen yksityispaikkojen vieressä. Saara pysäköi närkästyneenä autonsa ylellisten menopelien jatkoksi. Hän ei myöhsäntynyt mistään koskaan. Ei varsinkaan töistä. Miehet pilasivat koko elämän, Saara hymähti oikoessaan moitteettomasti istuvaa petrolinsinistä silkkimekkoaan.

Korkokengät kopisivat bensiinin tahrimalla betonilattialla Saaran kiiruhtaessa kohti pukuhuoneita. Vaaleat hiukset heiluivat määrätietoisten askelten tahdissa, kun hän mietti päivän työtehtäviään. Yhtäkkiä Saara tunsu kengän kannan luistavan altaan. Muutaman hapanarvoisan askelen jälkeen hän tunsu menettävänsä tasapainon. Käsilaukun lentäessä kädestään hän tunsu vahvojen käsivarsien otteen vyötäröllään. Kiihtoisena hän katsoi pelastajaansa, toivoen näkevänsä Stefanin sumuiset tummat silmät. Sen sijaan hän huomasi katsojansa suoraan silmiin traumatologian ylilääkäri Tolosta. Saara mumisi vaivaantuneesti kiitoksen yrittäen irrottautua Tolosen vahvojen käsivarsien otteesta.

”Mitäs lumikuningattaria sitä täällä oikein luistelee, eihän vielä syyskään ole kunnolla alkanut” hihkui Tolonen pitäen edelleen tiukasti kiinni Saaran vyötäisistä. Saara yritti irrottautua miehen tiukasta otteesta mumisten kiitosta. Tolonen ei ollut huomaavinaanakaan Saaran yritystä päästä nousemaan omille jaloilleen. ”Kiitokseksi kuningattareni lähtee perjantaina kanssani illalliselle”. Saara koetti esittää vastalauseen, mutta Tolonen ei enää kuunnellut vaan kaivoi taskussaan hälyttävää traumatologipäivystäjän puhelinta. Saara keräsi lattialle levinneitä tavaroitaan, kun Tolonen kääntyi uudelleen hänen puoleensa komentaen häntä päivystyssaliin pikaisesti. Päivystyspoliklinikalta olisi tulossa vaikeasti vammautunut kolaripotilas. Tolonen totesi, että Saaran olisi oltava salissa hoitamassa potilasta. Hän ei kelpuuttanut erikoistuvaa lääkäriä traumapotilastaan hoitamaan, vaan vaati Saaran saliinsa. Ei ollut ensimmäinen kerta, kun mies esitti mielivaltaisia vaatimuksiaan. Luuliko mies tosiaan saavansa hänet omakseen moisella alkukantaisella pomottamisella. Mies piti häntä, kuten muitakin leikkurin naisia, itsestään selvänä sängyn lämmittäjänä. Saara mutisi mielessään, ettei alistuisi enää jatkossa miehen pompoteltavaksi ja keräsi nelinkontin loppuja lattialle lentäneitä tavaroitaan konjakinruskeaan Michael Korsin käsilaukkuunsa.

Viikko oli ollut kiireinen eikä Saara ollut maanantaiaamuiseen katastrofin jälkeen kuullut Tolosesta mitään. Saara toivoi Tolosen unohtaneen yhteisen illan. Ehkä mies oli sopinut treffit jonkun innokkaamman kanssa. Saara ei ymmärtänyt mitä naiset Tolosessa näkivät. Ehkä raha ja valta saivat naiset polvilleen. Yhteistyö leikkaussalissa oli toiminut moitteettomasti kolaripotilasta hoidettaessa. Potilaan hoito oli vaatinut koko leikkaussalitiimin intensiivistä keskittymistä myöhäiseen iltaan saakka. Adrenaliinin virratessa suonissaan Saara oli huomannut kuinka jouhevasti yhteistyö Tolosen kanssa sujui. Ylilääkäri oli virassaan aiheesta. Mies otti tilanteen haltuunsa tarkoin ja varmoin ottein. Saara ei kuitenkaan pitänyt siitä, kuinka mies kuvitteli ottavansa myös hänet. Tolonen oli leikkaussalista poistuessaan kiittänyt ”kuningatariaan” muistuttaen perjantain illallisesta. Saara ei ollut saanut sanaa suustaan pöyristyneenä siitä, että mies kehtasikin ehdotella tapaamista muun henkilökunnan kuulleen. Hoitajat olivat luoneet pitkiä merkitseviä katseita Saaraan. Tolonen oli haluttu poikamies. Oliko hän nyt löytänyt vertaisensa?

Saara oli poimimassa juuri päivän postia oranssista postilaatikostaan, kun hän kuuli puhelimensa soivan. Puhelintaan tutkimuspapereiden alta käsilaukusta etsiessään Saara huomasi toivovansa salaa, että soittaja

olisi Stefan. Tuntui kuin hänen jokaisessa ajatuksessaan ja liikkeessään oli mukana Stefan. Viikon aikana he olivat luoneet toinen toisiinsa pitkiä kaipaavia katseita. Ilmassa väreili painostava jännite, joka odotti salamoiden räiskymistä vasten tummaa myrskyvää taivaanrantaa. Naurahten ajatuksilleen Saara vastasi puhelimeensa. Puhelimesta oli Tolonen, joka ilmoitti noutavansa Saaran kello 19. Saara tunsu poltetta sisällään ajatusten karatesa jälleen Stefanin kauniin utuiseen katseeseen ja pehmeisiin aistikkaisiin käsiin. Stefania kohtaan tuntumaansa kaipuuta pohtiessaan Saara suti mustaa ripsiväriä ja kajalia vihreisiin silmiinsä. Hän katsoi itseään peiliin pohtien kuinka tekisi tänään selväksi Toloselle, ettei ollut tästä kiinnostunut romanttisessa mielessä. Saara päätti, että nauttisi illasta huippuravintolassa. Olihan Tolonen mainio seuramies ja heillä varmasti tulisi olemaan mukava ilta. Ystävinä.

Stefan istui kahvihuoneen sohvalta ja kuunteli toisella korvalla muiden keskustelua menneestä viikonlopusta. Stefan oli ylpeä itsestään. Hän ei ollut juonut pisaraakaan alkoholia >>

Miehet pilasivat koko elämän, Saara hymähti oikoessaan moitteettomasti istuvaa petrolinsinistä siikkimekkoaan.

eikä vinyt kotiinsa taas uutta naista. Hän oli viettänyt viikon vanhempiensa kesäpaikassa vaaramaisemissa ja selvittänyt tunteitaan Saaraa kohtaan maastopyöräillen havumetsän raikkaassa syleilyssä. Suopursun mausteisesta tuoksusta herkistyneenä Stefan mielti,

kuinka Saara oli vallannut hänet kokonaan. Stefan ei ollut koskaan halunnut ketään toista naista yhtä palavasti. Lukuisien valloitusten jälkeen Stefanin

sydän sykki vain Saaraa varten. Oli kuin elämä olisi saanut uuden tarkoituksen. Kaikki palaset loksaitivat paikoilleen, kun kaksi yksinäistä sielua löysivät toisensa.

Stefan oli päättänyt vakaasti pyytää Saaraa luokseen illalliselle. Hän oli suunnitellut kaiken valmiiksi. Ystävälleen Matille hän ei ollut uskaltanut avautua tunteistaan Saaraa kohtaan, mutta Matin vaimo Noora oli arvannut jotain suurta olevan tekeillä. Äitiyslomalla oleva Noora oli luvannut auttaa Stefania luomaan romanttista tunnelmaa tämän kotiin Saaran tullessa ensivierailulle. Noora oli kannustanut Stefania tekemään Saaran suhteen aloitteen ja Stefan oli päättänyt toimia asian suhteen heti kun saisi jutella Saaran kanssa kahden kesken.

Stefan heräsi mietteistään kuullessaan Saaran nimen mainittavan ja tunsikin poskiensa punehtuvan. Aivan kuin hänen ympärillään olevat kollegat olisivat arvanneet hänen mietteidensä karanneen Saaraan. Puheenaihe sai Stefanin verenkierron lähes pysähtymään. Muut puhuivat Saaran ja Tolosen suhteesta. Tolonen ja Saara kuulemma tekivät töitä jatkuvasti samassa leikkaussalissa. Joku oli nähnyt ”Kuningatar” Saaran parkkihallissa Tolosen käsivarsilla. Stefan tunsikin viiltävää kipua, kun kuuli Saaran olleen romanttisella illallisella viikonloppuna Tolosen kanssa. Stefan tunsikin kyynelten kihoavan silmäkulmiinsa, kun hän ryntäsi pois kahvihuoneesta. Että hän oli ollut typerä kuvitellessaan voittavansa Saaran sydämen itselleen. Ei hän olisi mitään Tolosen rinnalla.

Stefan lähti töistä aikaisin. Hän oli kulkenut koko pitkän päivän kuin sumussa, ja päivä oli ollut raastavan pitkä. Työnsä hän oli hoitanut rautaisella rutiinilla, vaikka sydän oli rikki raastettu ja sielusta valui pettymyksestä katkera veri. Jokaisessa hetkessä olivat läsnä Saaran tummien ripsien verhoamat vihreät silmät ja ihon viattoman hento tuoksu. Stefan riipi vihreän työasunsa päältä ja heitti sen pukukaappinsa perukoille. Karvasteleva kiilto silmissään hän veti tiukat pyöräilytrikoot päälleen ja heitti repun selkään. Kunnon treeni helpottaisi ahdistavaa oloa. Stefan

päätti pyöräillä muutaman tunnin ennen kotiin menoa. Hän oli sopinut ystävänsä Matin kanssa, että illalla he lähtisivät katsomaan mitä kaupungin yöelämällä oli tarjota hänelle.

Stefan hypäsi pyörän selkään ja lähti polkemaan tuulispäänä kohti satamaa. Lihaksikkaat pakarot tahditivat hänen polkuaan kohti satama-aluetta. Stefan lähti ajamaan kohti merta, sillä hän tiesi suolaisen merituulen ja auringonvalossa kylpevän taivaanrannan pyyhkivän kyneleet hänen kasvoiltaan ja helpottavan surkeaa oloa. Stefan kuunteli nappikuulokkeistaan Apulannan koneeseen kadonnutta ja tunsikin lohduttoman huudon alastomassa sielussaan. Kyneleet kastelivat silmäkulmat Stefanin kulkiessa ohi tyhjen varastorakennusten. Hän kääntyi vasemmalle kohti laivojen lastausaluetta eikä huomannut kiiltävän mustaa Mersua, joka kurvasi oikealta kovaa vauhtia puikkelehtien.

Stefan ohjasi pyöränsä tien oikeaan laitaan kiristäen vauhtia musiikin tahtiin. Fyysinen rasitus helpotti oloa. Hänen henkilökohtainen elämänsä oli juoksua pettymyksestä toiseen eikä tulevaisuus näyttänyt tarjoavan muuta kuin kiireisen uran anestesiaalääkärinä. Stefan ei enää ollut varma riittikö se hänelle. Tunteet Saaraa kohtaan olivat antaneet elämälle merkityksen, sisällön ja tarkoituksen. Olisiko ollut parempi ettei hän olisi löytänyt itsestään

Stefan hypäsi pyörän selkään ja lähti polkemaan tuulispäänä kohti satamaa.

rakkauden syvintä olemusta. Rauhaa.

Yhtäkkiä Stefan kuuli renkaiden kirkunnan takanaan. Hän käänsi katseensa ja huomasi mustan Mersun heittelevän kohti kovaa vauhtia. Hän ei ehtinyt tehdä mitään ennen kuin tunsu auton heittävän hänen uuden maantiepyöränsä altaan. Stefan liukui auton konepellille viiden hopeisen tähden mennessään. Lihaksikas vartalo vahahteli kivusta, kun hän paiskautui auton tuullilasiin menettäen samalla tajuntansa. Pyöräilykypärän alla tummat kihartuvat hiukset värjäytyivät punaisiksi. Veri valui kyynelten sekaan poskille. Stefan jäi haukkomaan henkeään rattijuopon juostessa varastorakennusten väliin.

Saara nauroi ensihoitajien hulvattomille jutuille samalla kun he paistoivat grillimakkaraa ensihoitotukikohdan pihamaalla. Hänen hyvä ystävänsä Tuomas oli vuorossa lentoavustajana. Jo vuosia aiemmin, Saaran tultua ensihoitoyksikön lääkäriksi he olivat tutustuneet Tuomaksen kanssa. Vuoroin toinen toistaan tukien he olivat tulleet sydäntäviksi ja tiesivät toisistaan kaiken. Tuomas oli moneen kertaan kumppaninsa kanssa kannustanut Saaraa treffeille tuloksetta. Viime viikkoina he olivat puhuneet tuhansia kertoja puhelimessa Stefanista. Tuomas hykerteli mieleissään itsestään ylpeänä, koska Saara oli vihdoin luvannut lähteä

Stefanin kanssa kahville heti huomenna. Tuomas tiesi, että Stefanissa oli jotain aivan erityistä. Hän toivoi, että nuo kaksi yksinäistä löytäisivät toisensa ja antautuisivat kellumaan rakkauden pehmeään lämpöön. Ensihoitoporukka oli saanut juuri käteensä grillimakkarat, kun hälytys keikalle tuli. Satama-alueella oli pyöräilijä jäänyt auton yliajamaksi. Saara ja Tuomas hyppäsivät auton kyytiin, kun lentäjä käynnisti helikopteria. Saara veti kypärää päähänsä makkaran loppuja mutustellessaan. Hän tunsu adrenaliinin virtaavan suonissaan. Tätä hän oli kaivannut!

Ilmasta Saara näki sinisten valojen välkkeen kirkkaassa alkuillassa. Paikalla oli useita pelastusajoneuvoja. Helikopteri nostatti pölypilven laskeutuessaan satamalaiturille. Propellien vielä pyöriessä Tuomas nosti repun selkäänsä ja herrasmiesmäiseen tapansa auttoi Saaran ulos kopterista. Innokas nuori konstaapeli oli ohjaamassa heitä onnettomuuspaikalle. Ilmeisesti rattijuoppo oli ajanut maantiepyöräilijän päälle tyhjällä satama-alueella. Poliisit olivat juuri tavoittaneet karkuun pyrkineen syyllisen, mutta onnettomuuden uhri oli huonossa kunnossa.

Saara näki jo kaukaa mustan Mersun vieressä maassa makaavan miehen. Pyörä oli pahoin vaurioituneena kymmenien metrien päässä miehestä. Saara kiristi askeliaan ja lähestyi onnettomuuden uhria. Jotain tuttua

mieheissä oli. Hän kumartui miehen ylle huomaten rosoisen arven tämän poskessa. ”Stefan” Saara huokaisi hiljaa. ”Stefan” hän huusi. Mies raotti tummia silmiään hengittäen katkonaisesti. Tummat silmän näyttivät mustilta vasten kalpean hikistä ihoa. Täyteläisillä huulillaan hän muodosti sanan ”Saara” ja menetti saman tien tajuntansa huokaisten syvään.

Saara keräsi kaiken voimansa tuntiessaan epätoivon valtaavaan sisimpänsä. Stefan oli hyvin vakavasti loukkaantunut. Saara vilkaisi Tuomakseen, joka loi katseellaan varmuutta Saaran sisimpään. Ainoastaan hän pystyisi pelastamaan Stefanin. Hän otti varmoin otteen Tuomaksen tarjoaman kanyylin ja laittoi sen Stefanin kynnärtaipeen laskimoon. Tuomaksen kytkiessä valvontalaitteita Saara katsoi Stefanin hiljalleen hiipuvaa hengitystä. Saara tunnusteli Stefanin pulssia huutaen tätä nimeltä. EKG näytti sydämen lyöntien harvenevan kunnes sydän pysähtyi kokonaan. Saara vilkaisi Tuomasta, joka nyökkäsi huomaamattomasti ja ojensi auringon viiltävässä valossa välkehtivän kirurgin veitsen. Hättötorakotomia oli tehtävä viivyttelättä. Kuin ulkopuolisena tilanteessa Saara upotti terän rakkaimpansa ihoon. Puolittain Stefanin alla oleva maata, vettä ja ilmaa symboloiva Mercedesen tähti peittyi tummaan vereen. Saaran universumi oli tässä hetkessä. ■